

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Фабрика боксера

(11)

Нека га нека бије тај жутокљунац, нека удара, нека пршти кожа на скрпљеном лицу, нека прскају рскавице, главно је ићи напред, корак по корак, стално, без застоја, јер ће ударци постати све слабији, све млитавији, све уморнији. Невероватна издржљивост скршиће противника, убиће у њему самопоуздање, поколебаће га, измамиће и последњи атом те младе снаге, још неискусне, снаге која се брзо исцрпљује, а још брже буја и враћа се у уморне удове. Зато треба искористити прву повољну прилику. Прићи сасвим близу, пробити се кроз шибу од удараца и користити се првом погрешком. Чим рукавица прохуји поред набреклог врата, чим очеше само оне патрљке од ушију, треба сјурити згрчену песницу свом жестином у врха браде. Један, два, један, два и већ је готово!

Судија броји нагнут над опруженим телом. Нека га нек броји. Тај неће скоро устати. Опружено тело обезбеђује раскрвављеном шампиону још један меч, нов хонорар, задржава га на листи следећег програма.

Главно њихово оружје је издржљивост. Они су као џак напуњен струготинама: тврди, отпорни, необориви! Што више ударате по њима, све су отпорнији! Ништа не може да их задржи, ни аперкати, ни крошеи, ни директи. Треба имати песницу чврсту као гвожђе па сломити ту чудну снагу. Без таквог удараца они не падају, остају на ногама, посрћу, тетурају, али стално иду напред, крше све пред собом својом отпорношћу и при томе стално вребају својим малим, лукавиим очима погодан тренутак. А онда дејствују стреловито, математичком тачношћу, погађајући на најосетљивије место. Пред таквим противницима руше се највећи таленти.

Ето зашто Централ улива страву свакоме, ко треба да прође кроз кланицу овога ринга. Ето зашто се сви плаше фабрике боксера и беже од ње као ђаво од крста.

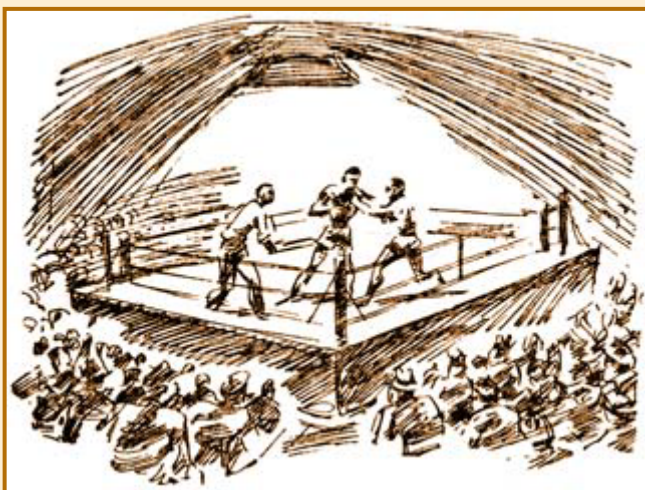
Централ и по свом изгледу потпуно одговара реномеу који ужива у спортским круговима. Смештен је у улици Фубург сент Оноре и кад му човек приђе осећа се нелагодно, често би хтео да се врати. Улази у дугачак, мрачан тунел, широк, хладан, толико слабо осветљен да стрепња испуњава срце, а крв почиње брже да струји у жилама. Слика апашке четврти искрсава пред очима и ноге саме по себи убрзавају ход. А тунел је дугачак, отеже се све више, као да нема краја! Сенке проничу поред вас, у групама или саме, чешу се о ваше одело, додирују вас по рукама или раменима, изазивају стрепњу.

Најзад се улази у мали хол, слабо осветљен, пун света. Десно је каса, а око ње гужва. Треба се пробити и добити улазницу.

На средини хола смештен је ограђен простор. То је прва контрола. Кад њу прођете поверавате се разводнику на улазу у салу, прилично велику, доста високу. Више главе уздиже се под од балкона, али горе не пуштају никога. Није добро грађен и прети да се сруши.

Ринг се налази на средини сале, уздигнут, осветљен снажном светлошћу великих рефлектора. Око ринга, у првим редовима, смештене су фотелје са искрзаним црвеним плишом, с федерима који звече кад седнете на њих и угибају се толико да нестајете у дну столице. Иза фотелја налазе се столице, поређане у правом реду везане једна за другу тако, да се не могу помицати, да не могу да послуже као оружје сувише разјарених навијача. Столице су смештене свуда око ринга, на све четири стране. Има их много. У овој пространој сали може да стане скоро хиљаду гледалаца.

Централ има и своју публику. Публику какву нема ни једна друга сала у Паризу. То су стални посетиоци, увек исти, верни, толико верни да такорећи и не знају за друге боксерске сале. Они се регрутују из једне средине, оне најниже с периферије милионског града. Публика која изнад свега воли бокс и долази да се разоноди, да ужива у борби, да да одушке своме расположењу.

То је најчуднија публика од свих које се срећу по боксерским аренама. Сваки појединац зна бокс до танчина, сваки је прави стручњак, познаје сваки ударац, сваки став, бокс за њега нема тајне. Па ипак, по оцени свих, та публика је најгора што се може срести.

Треба имати гвоздене живце, па издржати у сали Централа, цело вече. Од првог ударца гонга до последњег у сали је прави пакао.

Звизди се толико да уши заглуну, дерњава је тако бучна да

изгледа да се зграда руши. Опкољавају вас унакажена лица од беса, одушевљења или срџбе. Не боксују само два противника на рингу. Песнички се цела сала! Столице шкрипе, померају се иако су везане, тандрчу по бетону, стопала многобројних ногу изазивају потмулу тутњаву, згрчене песнице витлају се по ваздуху, пролећу поред вашег уха, закаче вас по рамену, залелујају вам праменове косе. Док из разјапљених уста грме најразличитији гласови, сваки ударац на рингу пропраћен је стотинама сличних удараца у сали. За ту публику може се слободно рећи да преживљује сваки тренутак борбе, да учествује у бици двојице противника свим својим бићем, свом душом.

А кад се меч заврши, када рефлектори утрну, гомила напушта салу коментаришући исход борбе промуклим гласовима. Сви су уморни толико као да су боксовали двадесет рунди! Они то заправо и јесу. Руке су им толико витлале по ваздуху, нерви били тако напрегнути, ноге сваки час скакале и ударале о под, да је заиста утрошено толико енергије и снаге колико би било потребно за један напоран меч.

Централ је поносан на своју публику, јер ова је саставни део њега, она га чини карактеристичним, прави га оним што јесте.

Централ је примамљиво место и за оне љубитеље боксерског спорта, који се редовно виђају у првим редовима фотелја у Палати спорта. А те фотелје стају на појединим мечевима и по хиљаду франака!

Они долазе луксузним аутомобилима, елегантни и накинђурени и заузимају места одмах испред ринга. Залута и нека филмска глумица у пратњи читавог чопора обожаваоца, наилазе директори банака, финансиски магнати, по неки министар или сенатор, најбољи чланови „изабраног друштва“, дођу тако понекад када се зажеле сензација, када хоће да мало „раздрмају живце“, да доживе нешто што се може доживети само у Централу.

Много чешће долазе они прави познаваоци боксерског спорта из виших друштвених слојева. Они воле Централ и уживају у његовом миљеу, јер знају да ће у Централу сваке вечери заиста моћи да уживају у правим боксерским борбама. Јер ово што се догађа на рингу Централа, не може да пружи ни Ваграм ни Палата спорта. Најжилавији, најборбенији, а ако хоћете и најдивљији бокс одиграва се под бледом светлошћу рефлектора у арени Централа. Свака борба је прави доживљај. Толико је узбудљива, толико борбена, тако фанатична, да узбуђује и најмирнијег и најравнодушнијег посматрача.

Боксерски спорт открива се потпуно, показује се са свим својим манама и добрим особинама. Он износи своју срж, претставља се као борба, она права, немилосрдна, без поштеде, борба до последњег атома снаге, до задњег даха, до најситније искре снаге.

Борба човека против човека онаква каква се замишља да је вођена у најсуровије доба прошлости.

Такав је Централ.

Када је Гастон прошао кроз једна од споредних врата, која су водила изван сале ка свлационцама боксера, још увек су допирали узвици темпераментних навијача. Гастон се у Централу осећао као код своје куће. Њему су сва врата била отворена. Он је улазио где је хтео и када је хтео. Сви који су га сретали поздрављали су га весело и срдечно, као старог познаника. Навикли су на њега као што су навикли на избледеле тапете, на мрачне свлационице, на ове уске, кривудавае ходнике умрљаних зидова од крви и прљавштине.

Гастон је застао у ходнику и погледао око себе. Кроз отворена врата једне свлационице допирале су потмуле псовке боксера, који је изгубио меч и сада је проклињао све и свашта. У дну ходника појави се једна мала прилика, дебелушкаста, с црним шеширом великог обода на округлој глави, с дебелом цигаром у устима и малим, кратким рукама, које су се немарно клатиле по ваздуху. Ваљао се ходником као добро напумпана лопта.

– Хеј, Кид, хеј!

Лопта је застала и окренула своју надувену главу. Угледавши Гастона развукао је усне у осмех.

– Тебе тражим, Киде. Оди овамо.

Гастон га је ухватио пријатељски испод руке, нагнуо се мало напред и пригушено питао:

– Је ли, Киде, ти си ми пријатељ, зар не?

Дебели очни капци с муком се скупише, а живе, светлуцаве очи испитујући се загледаше у Гастоново лице. Биле су неповерљиве и лукаве. Трудиле су се да наслуте шта се то припрема, навикле да погађају жеље пре него што су изречене.

– Зар још питаш, стари друже... – Сад ћу се у то уверити.

Очи су засветлеле још јаче и поигравале као на уљу.

– Да ли је састављен програм за идућу недељу?

Још увек неповерљив Кид је промрмљао:

– Јесте. А зашто?

– Коначно готов?

Гастон скоро није познао свој глас. Био је промукао, радознао, пун стрепње.

– Јесте. Треба само да га покажем меч мекеру и да дам да се штампа.

Измакао се мало и запитао лукаво:

– А зашто питаш?.. – Покажи ми програм.

Дебела цигара задрхтала је у стиснутим зубима, а обрве се скупиле на меснатом лицу. Кид више није крио своје неспокојство.

– Шта је стари, говори, иначе не показујем програм.

– Дај само да видим.

Нагнуо се напред и шапнуо:

– Неће ти бити криво.

Кид није био задовољан одговором, али је ипак завукао руку у џеп и извадио парче хартије. Гастон га је истраго из руку неповерљивог помоћника главног менаџера.

– Хеј, лакше, стари... – бректао је Кид.

Али је Гастон хитрим погледом пролетео програм. Згужвао је бесно хартију и унео се у лице збуњеног Кида.

– Знао сам да ће овако испасти. Али тај трик не пали код мене!

Савладао се, међутим, врло брзо и видећи да га Кид гледа оштро и борбено ухватио га опет испод руке и шапнуо му:

– Слушај, Киде, ми смо стари пријатељи и зато очекујем да ми учиниш малу услугу. Кид је био нестрљив.

– Говори већ једном о чему је реч. Ништа не разумем.

– Овај Мишел Крише је мој човек. Ја сам му менаџер.

Кид се измакао један корак и пригушено звизнуо кроз стиснуте зубе.

– Ах, тако! Ту те, дакле, сврби!

Гастон је наставио:

– Дали сте му Дијаца, тог старог медведа. Хоћу да га променим.

Кид се отргнуо брзим покретом и заузео одбијајући став.

– То не може. Дијац је на реду и мора те вечери да боксује.

– Али ја не тражим да га скинеш с програма. Дај ми другог противника. Хајде, ти то можеш.

– Сви се плашите Дијаца и уживали бисте када би цркао од глади. Али и његов стомак тражи да једе као и твој. Уосталом ако имаш какве планове с тим твојим момком, онда мораш да рачунаш на Дијаца. Не можеш га заобићи. Свеједно је, дакле, да ли ће то бити раније или доцније.

Гастон је упорно наваљивао:

– Није свеједно. Ја не бежим од Дијаца. Ми ћемо се већ срести и ти ћеш видети како ће се он провести на том мечу. Али никако не већ у понедељак. То је први меч мога момка. Зато бих хтео неког другог, мање отпорног и искуснијег. Хајде. удеси некако.

Гастон се машио за унутрашњи џеп од капута и извадио буђелар. Лукаве светлוצаве очи пратиле су хитро њогов покрет и блеснуле од похлепе.

– Да ми ниси пријатељ никад ти то не бих учинио. Али кад си већ навалио у реду. Кога да ставим место Дијаца? .. Хоћеш ли Жозету? Тај не удара јако.

Гастон је завртео главом.

– Не, Жозета може много да издржи. Да га удараш тегом не би пољубио патос! Дај да видим.

Узео је поново хартију и пажљиво читао имена. Најзад је задовољно звизнуо.

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Fabrika boksera

(11)

Neka ga neka bije taj žutokljunac, neka udara, neka pršti koža na skrpljenom licu, neka prskaju rskavice, glavno je ići napred, korak po korak, stalno, bez zastoja, jer će udarci postati sve slabiji, sve mlitaviji, sve umorniji. Neverovatna izdržljivost skršiće protivnika, ubiće u njemu samopouzdanje, pokolebaće ga, izmamiće i poslednji atom te mlade snage, još neiskusne, snage koja se brzo iscrpljuje, a još brže buja i vraća se u umorne udove. Zato treba iskoristiti prvu povoljnu priliku. Prići sasvim blizu, probiti se kroz šibu od udaraca i koristiti se prvom pogreškom. Čim rukavica prohuji pored nabreklog vrata, čim očeše samo one patrljke od ušiju, treba sjuriti zgrčenu pesnicu svom žestinom u vrha brade. Jedan, dva, jedan, dva i već je gotovo!

Sudija broji nagnut nad opruženim telom. Neka ga nek broji. Taj neće skoro ustati. Opruženo telo obezbeđuje raskrvavljenom šampionu još jedan meč, nov honorar, zadržava ga na listi sledećeg programa.

Glavno njihovo oružje je izdržljivost. Oni su kao džak napunjen strugotinama: tvrdi, otporni, neoborivi! Što više udarate po njima, sve su otporniji! Ništa ne može da ih zadrži, ni aperkati, ni krošei, ni direkti. Treba imati pesnicu čvrstu kao gvožđe pa slomiti tu čudnu snagu. Bez takvog udarca oni ne padaju, ostaju na nogama, posrcu, teturaju, ali stalno idu napred, krše sve pred sobom svojom otpornošću i pri tome stalno vrebaju svojim malim, lukavii očima pogodan trenutak. A onda dejstvuju strelovito, matematičkom tačnošću, pogađajući na najosetljivije mesto. Pred takvim protivnicima ruše se najveći talenti.

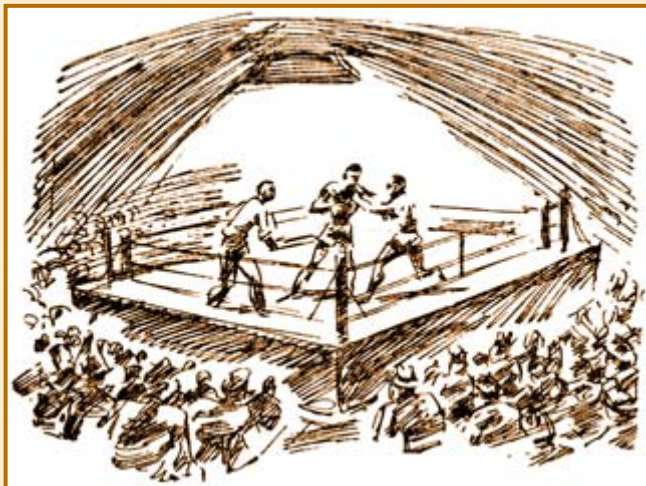
Eto zašto Central uliva stravu svakome, ko treba da prođe kroz klanicu ovoga ringa. Eto zašto se svi plaše fabrike boksera i beže od nje kao đavo od krsta.

Central i po svom izgledu potpuno odgovara renomeu koji uživa u sportskim krugovima. Smešten je u ulici Fuburg sent Onore i kad mu čovek priđe oceća se nelagodno, često bi hteo da se vrati. Ulazi u dugačak, mračan tunel, širok, hladan, toliko slabo osvetljen da strepnja ispunjava srce, a krv počinje brže da struji u žilama. Slika apaške četvrti iskrsava pred očima i noge same po sebi ubrzavaju hod. A tunel je dugačak, oteže se sve više, kao da nema kraja! Senke pronicu pored vas, u grupama ili same, češu se o vaše odelo, dodiruju vas po rukama ili ramenima, izazivaju strepnju.

Najzad se ulazi u mali hol, slabo osvetljen, pun sveta. Desno je kasa, a oko nje gužva. Treba se probiti i dobiti ulaznicu. Na sredini hola smešten je ograđen prostor. To je prva kontrola. Kad nju prođete poveravate se razvodniku na ulazu u salu, prilično veliku, dosta visoku. Biše glave uzdiže se pod od balkona, ali gope ne puštaju nikoga. Nije dobro građen i preti da se sruši.

Ring se nalazi na sredini sale, uzdignut, osvetljen snažnom svetlošću velikih reflektora. Oko ringa, u prvim redovima, smeštene su fotelje sa iskrzanim crvenim plišom, s federima koji zveče kad sednete na njih i ugibaju se toliko da nestajete u dnu stolice. Iza fotelja nalaze se stolice, poređane u pravom redu vezane jedna za drugu tako, da se ne mogu pomicati, da ne mogu da posluže kao oružje suviše razjarenih navijača. Stolice su smeštene svuda oko ringa, na sve četiri strane. Ima ih mnogo. U ovoj prostranoj sali može da stane skoro hiljadu gledalaca.

Central ima i svoju publiku. Publiku kakvu nema ni jedna druga sala u Parizu. To su stalni posetioči, uvek isti, verni, toliko verni da takoreći i ne znaju za druge bokserske sale. Oni se regrutuju iz jedne sredine, one najniže s periferije milionskog grada. Publika koja iznad svega voli boks i dolazi da se razonodi, da uživa u borbi, da da oduške svome raspoloženju.

To je najčudnija publika od svih koje se cpećy po bokserskim arenama. Svaki pojedinac zna boks do tančina, svaki je pravi stručnjak, poznaje svaki udarac, svaki stav, boks za njega nema tajne. Pa ipak, po oceni svih, ta publika je najgora što se može sresti.

Treba imati gvozdene živce, pa izdržati u sali Centrala, celo veče. Od prvog udarca gonga do poslednjeg u sali je pravi pakao. Zviždi se toliko da uši zaglunu, dernjava je tako bučna da izgleda da se zgrada ruši.

Opkoljavaju vas unakažena lica od besa, oduševljenja ili srdžbe. He boksuju samo dva protivnika na ringu. Pesniči se cela sala! Stolice škripe, pomeraju se iako su vezane, tandrču po betonu, stopala mnogobrojnih nogu izazivaju potmulu tutnjavu, zgrčene pesnice vitlaju se po vazduhu, proleću pored vašeg uha, zakače vas po ramenu, zalelujaju vam pramenove kose. Dok iz razjapljenih usta grme najrazličitiji glasovi, svaki udarac na ringu popraćen je stotinama sličnih udaraca u sali. Za tu publiku može se slobodno reći da preživljuje svaki trenutak borbe, da učestvuje u bici dvojice protivnika svim svojim bićem, svom dušom.

A kad se meč završi, kada reflektori utru, gomila napušta salu komentarišući ishod borbe promuklim glasovima. Svi su umorni toliko kao da su boksovali dvadeset rundi! Oni to zapravo i jesu. Ruke su im toliko vitlale po vazduhu, nervi bili tako napregnuti, noge svaki čas skakale i udarale o pod, da je zaista utrošeno toliko energije i snage koliko bi bilo potrebno za jedan naporan meč.

Central je ponosan na svoju publiku, jer ova je sastavni deo njega, ona ga čini karakterističnim, pravi ga onim što jeste.

Central je primamljivo mesto i za one ljubitelje bokserskog sporta, koji se redovno viđaju u prvim redovima fotelja u Palati sporta. A te fotelje staju na pojedinim mečevima i po hiljadu franaka! Oni dolaze luksuznim automobilima, elegantni i nakindureni i zauzimaju mesta odmah ispred ringa. Zaluta i neka filmska glumica u pratnji čitavog čopora obožavaoca, nailaze direktori banaka, finansiski magnati, po neki ministar ili senator, naiđu članovi „izabranog društva“, dođu tako ponekad kada se zažele senzacija, kada hoće da malo „razdrmajaju živce“, da dožive nešto što se može doživeti samo u Centralu.

Mnogo češće dolaze oni pravi poznavaoči bokserskog sporta iz viših društvenih slojeva. Oni vole Central i uživaju u njegovom miljeu, jer znaju da će u Centralu svake večeri zaista moći da uživaju u pravim bokserskim borbama.

Jer ovo što se događa na ringu Centrala, ne može da pruži ni Vagram ni Palata sporta. Najžilaviji, najborbeniji, a ako hoćete i najdivljiji boks odigrava se pod bledom svetlošću reflektora u areni Centrala. Svaka borba je pravi doživljaj. Toliko je uzbuđljiva, toliko borbena, tako fanatična, da uzbuđuje i najmirnijeg i najpravodušnijeg posmatrača.

Boksterski sport otkriva se potpuno, pokazuje se sa svim svojim manama i dobrim osobinama. On iznosi svoju srž, pretstavlja se kao borba, ona prava, nemilosrdna, bez poštude, borba do poslednjeg atoma snage, do zadnjeg daha, do najsitnije iskre snage.

Borba čoveka protiv čoveka onakva kakva se zamišlja da je vođena u najsurovije doba prošlosti.

Takav je Central.

Kada je Gaston prošao kroz jedna od sporednih vrata, koja su vodila izvan sale ka svlačioncama boksera, još uvek su dopirali uzvici temperamentnih navijača. Gaston se u Centralu osećao kao kod svoje kuće. Njemu su sva vrata bila otvorena. On je ulazio gde je hteo i kada je hteo. Svi koji su ga sretali pozdravljali su ga veselo i srdačno, kao starog poznanika. Navikli su na njega kao što su navikli na izbledele tapete, na mračne svlačionice, na ove uske, krivudave hodnike umrljanih zidova od krvi i prljavštine.

Gaston je zastao u hodniku i pogledao oko sebe. Kroz otvorena vrata jedne svlačionice dopirale su potmule psovke boksera, koji je izgubio meč i sada je proklinjao sve i svašta. U dnu hodnika pojavi se jedna mala prilika, debeljuškasta, s crnim šeširom velikog oboda na okrugloj glavi, s debelom cigarom u ustima i malim, kratkim rukama, koje su se nemarno klatile po vazduhu. Valjao se hodnikom kao dobro napumpana lopta.

– Hej, Kid, hej!

Lopta je zastala i okrenula svoju naduvenu glavu. Ugledavši Gastona razvukao je usne u osmeh.

– Tebe tražim, Kide. Odi ovamo.

Gaston ga je uhvatio prijateljski ispod ruke, nagnuo se malo napred i prigušeno pitao:

– Je li, Kide, ti si mi prijatelj, zar ne?

Debeli očni kapci s mukom se skupiše, a žive, svetlucave oči ispitujući se zagledaše u Gastonovo lice. Bile su nepoverljive i lukave. Trudile su se da naslute šta se to priprema, navikle da pogađaju želje pre nego što su izrečene.

– Zar još pitaš, stari druže.

– Sad ćy se u to uveriti.

Oči su zasvetlele još jače i poigravale kao na ulju.

– Da li je sastavljen program za iduću nedelju?

Još uvek nepoverljiv Kid je promrmljao:

– Jeste. A zašto?

– Konačno gotov?

Gaston skoro nije poznao svoj glas. Bio je promukao, radoznao, pun strepnje.

– Jeste. Treba samo da ga pokažem meč mekeru i da dam da se štampa.

Izmakao se malo i zapitao lukavo:

– A zašto pitaš?

– Pokaži mi program.

Debela cigara zadrhtala je u stisnutim zubima, a obrve se skupile na mesnatom licu. Kid više nije krio svoje nespokojsvo.

– Šta je stari, govori, inače ne pokazujem program.

– Daj samo da vidim.

Nagnuo se napred i šapnuo:

– Heće ti biti krivo.

Kid nije bio zadovoljan odgovorom, ali je ipak zavukao ruku u džep i izvadio parče hartije. Gaston ga je istrgao iz ruku nepoverljivog pomoćnika glavnog menadžera.

– Hej, lakše, stari... – brektao je Kid.

Ali je Gaston hitrim pogledom proleteo program. Zgužvao je besno hartiju i uneo se u lice zbunjenog Kida.

– Znao sam da će ovako ispasti. Ali taj trik ne pali kod mene!

Savladao se, međutim, vrlo brzo i videći da ga Kid gleda oštro i borbeno uhvatio ga opet ispod ruke i šapnuo mu:

– Slušaj, Kide, mi smo stari prijatelji i zato očekujem da mi učiniš malu uslugu.

Kid je bio nestrljiv.

– Govori već jednom o čemu je reč. Ništa ne razumem.

– Ovaj Mišel Kriše je moj čovek. Ja sam mu menadžer.

Kid se izmakao jedan korak i prigušeno zviznuo kroz stisnute zube.

– Ah, tako! Tu te, dakle, svrbi!

Gaston je nastavio:

– Dali ste mu Dijaca, tog starog medveda. Hoću da ra promenim.

Kid se otrgnuo brzim pokretom i zauzeo odbijajući stav.

– To ne može. Dijac je na redu i mora te večeri da boksuje.

– Ali ja ne tražim da ga skineš s programa. Daj mi drugog protivnika. Hajde, ti to možeš.

– Svi se plašite Dijaca i uživali biste kada bi crkao od gladi. Ali i njegov stomak traži da jede kao i tvoj. Uostalom ako imaš kakve planove s tim tvojim momkom, onda moraš da računaš na Dijaca. He možeš ga zaobići. Svejedno je, dakle, da li će to biti ranije ili docnije.

Gaston je uporno navaljivao:

– Nije svejedno. Ja ne bežim od Dijaca. Mi ćemo se već sresti i ti ćeš videti kako će se on provesti na tom meču. Ali nikako ne već u ponedeljak. To je prvi meč moga momka. Zato bih hteo nekog drugog, manje otpornog i iskusnijeg. Hajde. udesi nekako.

Gaston se mašio za unutrašnji džep od kaputa i izvadio buđelar. Lukave svetlucave oči pratile su hitro njogov pokret i blesnule od pohlepe.

– Da mi nisi prijatelj nikad ti to ne bih učinio. Ali kad si već navalio u redu. Kora da stavim mesto Dijaca? .. Xoćeš li Žozetu? Taj ne udara jako.

Gaston je zavrteo glavom.

– He, Žozeta može mnogo da izdrži. Da ga udaraš tegom ne bi poljubio patos! Daj da vidim.

Uzeo je ponovo hartiju i pažljivo čitao imena. Najzad je zadovoljno zviznuo.

(Nastaviće se)